

এলবার্ট ছুইটজাৰ

মূলঃ অনিতা ডেনিয়েল

অনুবাদঃ গৌৰৱ শইকীয়া

দূৰভাষঃ ৮৬৩৮৪২০৩৩১

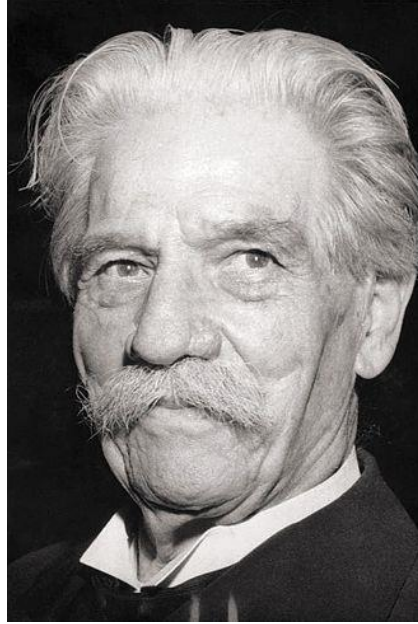
সেই বিশেষ দুপৰীয়াটো আছিল পশ্চিম আফ্ৰিকাৰ অগো নদীৰ পাৰৰ এক থলুৱা আফ্ৰিকীয় লোকৰ বসতিস্থলত। বিশাল অৰণ্যৰাশিৰ মাজেদি এটা সুমধুৰ সুৰ ভাঁহি আহিছিল। সেই সুৰ কোনো স্থানীয় আফ্ৰিকীয় লোকৰ দ্বাৰা সৃষ্ট নাছিল, কিয়নো সেই সুৰটোত নিহিত হৈ আছিল উচ্চ পাশ্চাত্য সভ্যতাৰ স্পৰ্শ। যিহেতু সুৰটো পিয়ানোৰ দ্বাৰা সৃষ্টি কৰা হৈছিল।

কেনেকৈনো সেই সুমধুৰ বাদ্যযন্ত্ৰৰ সুৰ আফ্ৰিকাৰ অৰণ্যৰ বুকুত সৃষ্টি হৈছিল

এইক্ষেত্ৰত আমি ৰেডিঅৰ কথাও উল্লেখ কৰিব নোৱাৰো যিহেতু ১৯১৩ চনৰ সেই বিশেষ বছৰটোত ৰেডিঅ'ৰো আৱিষ্কাৰ ঘটনা নাছিল; গতিকে এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰ বিচাৰিবলৈ

হ'লে আমি বহু যুগৰ পাছলৈ উভটি যাব লাগিব।

৮০ ৰ দশকৰ শেষাৰ্দ্ধত গাঞ্চবেচ্ছ (Gunsbach) ৰ আলছাটেইন (Alsatain) নামৰ এখন গাঁৱত সৰু এলবার্ট ছুইটজাৰ

(Albert Schweitzer) নামৰ ল'ৰাজনে তেওঁৰ প্ৰটেষ্টান্ট গীৰ্জাৰ ধৰ্মযাজক পিতৃৰ লগত বসবাস কৰিছিল। সৰুৰে পৰা তেওঁ অতি আলসুৱা অন্তৰৰ আছিল আৰু মানুহ তথা অন্য জীৱ-জন্তুৰ যত্নগ্ৰহণ সহিব নোৱাৰিছিল। এবাৰ সৰুতে

তেওঁ দুজন মানুহে এটা ঘোঁৰাক চাবুকেৰে কোবাই কোবাই বধ্যভূমিলৈ লৈ যোৱা দেখি বহু দিনলৈকে সেইটো ঘটনা পাহৰিব পৰা নাছিল। যেতিয়া তেওঁ নবছৰীয়া আছিল তেতিয়া তেওঁ পিতৃৰ গীৰ্জাঘৰত থকা অৰ্গেন নামৰ বাদ্যবিধ বজোৱাৰ অনুশীলন

কৰিছিল । প্ৰাথমিক অৱস্থাত তেওঁ বাদ্যবিধত কিছুমান সৰু সৰু সুৰৰহে সৃষ্টি কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল যদিও পাছলৈ কঠোৰ অনুশীলনৰ ফলত অতি কম দিনৰ ভিতৰত তেওঁ এই বাদ্যবিধ বজোৱাত পাৰ্গত হৈ উঠিছিল ।

১৯৮৯ চনত তেওঁক সেই সময়ৰ বিখ্যাত অৰ্গেনবাদক মিষ্টাৰ উইদৰ (Widor) ক লগ কৰিবলৈ পৰিয়ালৰ লোকে পেৰিছলৈ পঠিয়াইছিল । পেৰিছত মিষ্টাৰ উইদৰক লগ ধৰাৰ পাছত এলবাৰ্টে তেওঁক নিজে সৃষ্টি কৰা কেইটামান সংগীতৰ সুৰ বজাই শুনাইছিল; লগতে তেওঁ উইদৰে সোধাত নিজৰ জন্মস্থান গাঞ্চবেচ্ছ (Gunsbach) ৰ Mulhouse ত শিকাৰ কথা জনাইছিল আৰু লগতে তেওঁ এলবাৰ্ট (Albert) ক সংগীতক কেতিয়াও অৱমাননা নকৰিবলৈ পৰামৰ্শ দিছিল ।

চৰকাৰৰ ফালৰ পৰা পোৱা এটা সৰু শিক্ষা বৃত্তিৰ যোগেদি এলবাৰ্টে আলছেছ (Alsace) ৰ ষ্ট্ৰাছবোৰ্গ (Strusburg) বিশ্ববিদ্যালয়ত ধৰ্মশিক্ষা অধ্যয়ন কৰাৰ সুবিধা লাভ কৰিছিল, যিহেতু প্ৰথমবাৰৰপৰা তেওঁ পিতৃৰ দৰেই ধৰ্মযাজক হ'ব বিচাৰিছিল। পৰৱৰ্তী ক্ৰমে পেৰিছ আৰু বাৰ্লিনতো শিক্ষা গ্ৰহণৰ

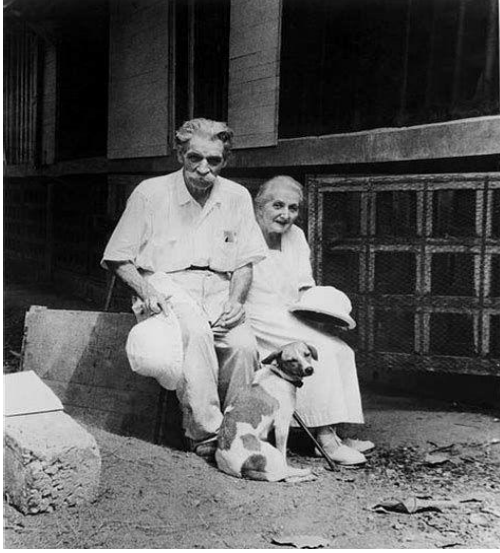
পাছত তেওঁ নিজৰ আগৰ শিক্ষা লোৱা ষ্ট্ৰাছবোৰ্গ বিশ্ববিদ্যালয়লৈ অধ্যাপকৰূপে ঘূৰি আহে।

যেতিয়া তেওঁ মাত্ৰ ২১ বছৰীয়া সাধাৰণ ছাত্ৰ আছিল, এদিন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ চৌহদত বহি থাকোতে তেওঁৰ মনলৈ ভাৱ আহিল যে এনেকুৱা এটা সুখী মানৱ জীৱন উপভোগ কৰিবলৈ পোৱাৰ কাৰণে তেওঁ নিজকে ভাগ্যৱান বুলি গণ্য কৰা উচিত। ইতিমধ্যে গাঞ্চবেচ্ছত থকা তেওঁৰ বহু পুৰণা সংগীয়ে জীৱিকা অৰ্জনৰ কাৰণে বিভিন্ন বৃত্তিত

নিজকে নিয়োজিত কৰিছে আৰু তেওঁ নিজেও এজন স্থানীয় ধৰ্মযাজকৰ পুত্ৰ হোৱাৰ বাবে অন্য লোকৰ তুলনাত তেওঁৰ বাবে এক উচ্চ মানদণ্ডৰ বৃত্তি লাভৰ পথ প্ৰশস্ত হৈ আছে, নভৱাকৈয়ে আপোনা আপোনি এই চিন্তা মনলৈ অহাৰ ফলত পিতৃৰ প্ৰতি থকা কৃতজ্ঞতাৰ ফলস্বৰূপে তেওঁ আৱেগিক হৈ

পৰিল, লগতে এই চিন্তাৰ ফলস্বৰূপেই তেওঁ মানৱ সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰে।

মানৱ সেৱা কৰাৰ স্থিৰ সিদ্ধান্ত লোৱাৰ পাছত তেওঁ ইয়াক কি ধৰণে কাৰ্য্যকৰী কৰা হ'ব তাক লৈ চিন্তা-ভাৱনা কৰি ভিন্ন সিদ্ধান্ত ল'বলৈ ধৰে। প্ৰথমতে তেওঁ সমাজৰ অৱহেলিত শিশু, দৰিদ্ৰ, ভিক্ষাৰী আদি লোকসকলক সহায় কৰাৰ কথা বিবেচনা কৰিছিল যদিও পিছলৈ সেই চিন্তা প্ৰত্যাহাৰ কৰে।

এদিন ঘটনাক্ৰমে এখন মিছনেৰী আলোচনী পত্ৰিকাত প্ৰকাশিত এটা প্ৰৱন্ধত তেওঁ বেলজিয়ান অধ্যুষিত কংগোত আৰু ফ্ৰান্স অধ্যুষিত আফ্ৰিকাৰ বিষুৱীয় অঞ্চলত এজন স্বেচ্ছাসেৱী চিকিৎসা কৰ্মীৰ প্ৰয়োজন হোৱাৰ কথা জানিব পাৰে। তেওঁ প্ৰৱন্ধটো পঢ়ি উঠি

সন্তোষিত মনেৰে আলোচনীখন থৈ নিজকে কয় যে মোৰ মানৱ সেৱাৰ কাৰণে অনুসন্ধান কৰা কৰ্মৰ অৱসান ঘটিল। এনেকুৱা ধৰণৰ এটা কামেই মই কৰিবলৈ অতদিনে বিচাৰি ফুৰিছিলো।

ইতিমধ্যে ছুইটজাৰ এজন ধৰ্মযাজক, দাৰ্শনিক তথা পাৰ্গত অৰ্গেনবাদক হোৱা সত্ত্বেও তেওঁ ধীৰে- সুস্থিৰে আৰ্ত্তজনৰ সহায়ৰ্থে চিকিৎসা বৃত্তি লোৱাৰ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰে; বিশেষকৈ আফ্ৰিকাৰ গ্ৰীষ্মাঞ্চলত হোৱা ৰোগসমূহৰ চিকিৎসক হ'বলৈ তেওঁ আগ্ৰহ প্ৰকাশ কৰে যাতে সুনিৰ্দিষ্টকৈ তেওঁ আফ্ৰিকাৰ দেশীয় লোকসকলক চিকিৎসা আগবঢ়াব পাৰে।

তেওঁ গ্ৰহণ কৰা এই সিদ্ধান্তটো সচাকৈয়েই এক প্ৰশংসনীয় আছিল। ধৰ্মযাজক তথা অধ্যাপকৰ পদৱী বৰ্তাই ৰখাৰ লগতে তেওঁ আফ্ৰিকাত চিকিৎসা আগবঢ়োৱাৰ নিমিত্তে চিকিৎসা শাস্ত্ৰৰ শিক্ষাও গ্ৰহণ কৰিছিল। তেওঁ গ্ৰহণ কৰা চিকিৎসা সেৱাৰ পাঠ্যক্ৰম ৭ বছৰীয়া আছিল।

ষ্ট্ৰাছবোৰ্গত মেডিকেল ডিগ্ৰী গ্ৰহণ কৰাৰ পাছত তেওঁ গ্ৰীষ্মাঞ্চলত হোৱা ৰোগসমূহৰ ওপৰত অধ্যয়ন কৰিবলৈ পেৰিছলৈ যায়।

১৯১২ চনত বিয়া কৰোৱা তেওঁৰ পত্নীকো ভালদৰে ডাঙৰী বিদ্যাৰ নাৰ্ছ হিচাপে প্ৰশিক্ষণ দিয়াই, যাতে তেওঁক আফ্ৰিকাৰ চিকিৎসাৰ কামত সহায় কৰিব পাৰে। পৰৱৰ্তী পৰ্যায়ত তেওঁ নিজৰ শল্য চিকিৎসাৰ আস্থান প্ৰতিষ্ঠা কৰিবৰ কাৰণে আফ্ৰিকাত ঠাই নিৰ্বাচন কৰে। এইক্ষেত্ৰত উচিত পৰামৰ্শ তথা সহায়-সহযোগ পোৱাৰ আশাত তেওঁ পেৰিছৰ ধৰ্ম প্ৰচাৰক মিছনেৰী সকলৰ কাষ চাপে।

ইতিমধ্যে পেৰিছৰ উক্ত মিছনেৰী সম্প্ৰদায়টোৰ ফ্ৰান্স অধিকৃত আফ্ৰিকাত কেপ ল'পেজৰ পৰা ২০০ মাইল নিলগত নদীৰ পাৰৰ লেঙ্গুৱেলত স্থায়ী আস্থান আছিল। ছুইটজাৰক উক্ত স্থানতে থাকিবলৈ এটা সৰু ঘৰ দিয়াৰ লগতে নিজৰ খৰছত এখন সৰু চিকিৎসালয় খোলাৰ অনুমতি দিয়া হয়। বিভিন্নধৰনৰ ঔষধ, চিকিৎসাৰ আহিলা আদি দ্ৰৱ্যসমূহ তেওঁ আফ্ৰিকালৈ নিবলৈ সাজু কৰে। চিকিৎসাজনিত সামগ্ৰীসমূহৰ উপৰিও তেওঁক পেৰিছৰ বেছ ছচাইটিৰ পৰা এখন পিয়ানো আফ্ৰিকালৈ নিবলৈ উপহাৰস্বৰূপে প্ৰদান কৰা হয়।

গতিকে আৰম্ভণিতে অৱতাৰণা কৰি অহা আফ্ৰিকাৰ অৰণ্যত দুপৰীয়া সময়ত ভাঁহি অহা সেই সুমধুৰ সংগীতৰ সুৰৰ উৎস

ছুইটজাৰক উপহাৰ দিয়া পিয়ানোৰ পৰাই ভাঁহি আহিছিল। এক সুদীৰ্ঘ সাগৰীয় যাত্ৰাৰ অন্তত ছুইটজাৰক পশ্চিম আফ্ৰিকাৰ বন্দৰত উপস্থিত হোৱাৰ পাছত নাৱেৰে পুনৰ লেঙ্গুৱেল গাওঁখনলৈ লৈ যোৱা হয়; য'ত খ্ৰীষ্টান মিছনেৰীসকলে নিজৰ আৱাসস্থল তৈয়াৰ কৰাৰ লগতে ছুইটজাৰক চিকিৎসালয়ৰ নিৰ্মাণৰ কামো আৰম্ভ হৈছিল। লেঙ্গুৱেলৰ মিছনেৰীসকলৰ ষ্টেচনবোৰৰ ঘৰসমূহ ক্ৰমে স্থানীয় নদী আৰু গভীৰ অৰণ্যৰাশিৰ মাজত অৱস্থিত তিনিটা পাহাৰৰ ওপৰত নিৰ্মাণ কৰি উলিওৱা হৈছিল। ছুইটজাৰৰ আৱাসগৃহটো কাঠেৰে নিৰ্মাণ কৰি উলিওৱা হৈছিল। ঘৰটোত ৪ টা কোঠাৰ সৈতে এখন বাৰাণ্ডাও আছিল। যিহেতু চিকিৎসালয়খন সম্পূৰ্ণৰূপে নিৰ্মাণ হোৱা নাছিল গতিকে ছুইটজাৰে নিজৰ বাসগৃহটোৰ কোঠা এটাতেই কেইবাটাও আলমাৰী ঠিক কৰি তাতেই ঔষধসমূহ ৰখাৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল। চিকিৎসালয়খন নিৰ্মাণ নোহোৱালৈকে ৰোগীসকলৰ কাৰণে কোনোধৰণৰ অস্ত্ৰোপচাৰৰ ব্যৱস্থাও উপলব্ধ নাছিল। যাৰ কাৰণে ছুইটজাৰে চিকিৎসা সেৱাৰ ব্যৱস্থা প্ৰথমাবস্থাত ঘৰৰ বাহিৰৰ মুকলি ঠাইত আৰম্ভ কৰিবলগীয়াত পৰে; কিন্তু এইক্ষেত্ৰতো তেওঁ অসুবিধাৰ সন্মুখীন

হ'বলগীয়া হয়। প্ৰথৰ ৰ'দত দুপৰীয়ালৈ ৰোগীক চিকিৎসা কৰাৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁ অৱস হৈ পৰাৰ লগতে সদায় গধূলি সময়ত অহা ধুমুহা বতাহৰ বাবে চিকিৎসাৰ সামগ্ৰীসমূহ লৰালৰিকৈ ঘৰৰ বাৰাণ্ডালৈ টানি কঢ়িয়াই নিবলগীয়া হয়।

অতি কম সময়ৰ ভিতৰত তাৎক্ষণিক চিকিৎসাৰ কাৰণে এটা সৰু চৰাই ৰখা ঘৰত চিকিৎসালয়ৰ ব্যৱস্থা কৰা হয় যদিও উক্ত ঘৰটো খিৰিকীবিহীন হোৱাৰ লগতে যথেষ্ট সৰু আৰু লেতেৰা আছিল; কিন্তু ই প্ৰতিকূল বতৰৰ পৰা অলপ হ'লেও সকাহ দিছিল। যদিও ঘৰটোৰ ছাদত অসংখ্য ফুটা আছিল কিন্তু ছুইটজাৰে ৰ'দৰ তাপৰ পৰা বাছিবলৈ চিকিৎসাৰত সময়ত এক বিশেষধৰণৰ শিৰজ্ঞান পৰিধান কৰিবলগীয়া হৈছিল। বগা ৰং কৰা ঘৰৰ দেৱালসমূহ, কেইটামান ঔষধৰ বটল ৰখা আলমাৰী আৰু এখন সৰু বিছনাৰে সৈতে তেওঁৰ চিকিৎসালয়খন সম্পূৰ্ণ হৈ উঠিছিল।

স্থানীয় ভাষা ক'ব আৰু বুজিব নোৱাৰাৰ ফলত ছুইটজাৰক এজন দোভাষীৰ প্ৰয়োজন হৈছিল। প্ৰথমে তেওঁ এইক্ষেত্ৰত এন' জেং নামৰ এজন স্থানীয় শিক্ষকক দোভাষী হিচাপে নিযুক্তি দিছিল যদিও শিক্ষকজনে

নিজৰ গাৱঁৰ কোনো স্থানীয় দীৰ্ঘকালীন বিবাদৰ মীমাংসাত লিপ্ত থাকিবলগীয়া হোৱাত ছুইটজাৰক সময়ত সহায় কৰিবলৈ অসমৰ্থ হয়। কেইবাসপ্তাহো পাৰ হৈ যোৱাৰ পাছতো শিক্ষকজনৰ কোনো দেখা সাক্ষাৎ নোহোৱাত অনিচ্ছাসত্ত্বেও তেওঁ দোভাষীজনক নিযুক্তিৰ পৰা আতঁৰাবলগীয়া হয়।

“আপোনাৰ প্ৰকৃত শিক্ষা এতিয়াহে আৰম্ভ হ'ব ডক্টৰ আৰু লগতে আপুনি শিকিব যে আফ্ৰিকাত কিবা এটা কৰিবলৈ লোৱাটো প্ৰকৃততে কিমান কঠিন।” এদিন এজন মিছনেৰীয়ে ছুইটজাৰক উদ্দেশি এইষাৰ কথা কয়। প্ৰথমৰপৰা ছুইটজাৰে যিকোনো এজন স্থানীয় আফ্ৰিকীয় ফৰাছী ভাষা ক'ব পৰা কোনো লোকে ঘটনাক্ৰমে চিকিৎসালয়লৈ আহিলে তেওঁকেই দোভাষী হিচাপে অস্থায়ী ৰূপত খটোৱাইছিল। কিন্তু

শীঘ্ৰে যোছেফ নামৰ এজন ফৰাছী সলসলীয়াকৈ ক'ব পৰা ল'ৰা তেওঁৰ চিকিৎসা শিবিৰত আহি উপস্থিত হয়।

“তুমি ফৰাছী ভাষা ক'ত শিকিলা?” ডক্টৰে তেওঁক সুধিলে।

উপকূলৰ নিম্নাংশত ওগাংগা (আফ্ৰিকাৰ স্থানীয় সম্বোধন)। মই কেপ ল'পেজত এজন বান্ধনী আছিলো।”

“কি কাৰনে তুমি নিজৰ কাম এৰি পুনৰ লেহাৰেন্সলৈ ঘূৰি আহিবলৈ বাধ্য কৰিলে?”

“মোৰ স্বাস্থ্যই ওগাংগা”

ছুইটজাৰে ল' ৰাজনক ভালদৰে নিৰীক্ষণ কৰি তাৰ সক্ষমতাৰ বিষয়ে বিচাৰ কৰি চালে। ল'ৰাজন চাপৰ আছিল যদিও শৰীৰ মজবুত আৰু সুগঠিত আছিল আৰু তেওঁৰ বাহ্যিক ভাৱ-ভংগীত বুদ্ধিদীপ্ততাৰ প্ৰকাশ ঘটিছিল।

“তুমি মোৰ কাৰণে এজন দোভাষী আৰু লগতে এজন সহায়কাৰী হিচাপে কাম কৰিবানে? ইয়াৰ কাৰণে অৱশ্যে তুমি পাৰিশ্ৰমিক লাভ কৰিবা; বৰ বেছি নহ'লেও মই মাহে তোমাক ৭০ ফ্ৰাংক (ফৰাছী মুদ্ৰা) দিব পাৰিম।”

“কেপ ল'পেজত থাকোতে মই মাহে ১২০ ফ্ৰাংককৈ পাইছিলো।” যোছেফে তৎপৰতাৰে ক'লে

“কিন্তু আমি ধনী নহয় আৰু মই আফ্ৰিকালৈ পইছা ঘটাবলৈ অহা নাই বৰং স্বেচ্ছাই তোমাক আৰু তোমাৰ বন্ধুবৰ্গক চিকিৎসা আগবঢ়াবলৈ আহিছো।”

“বহুত ভাল কথা ওগাংগা! মই আপোনাক সহায় কৰিবলৈ নিশ্চয় আহিম।”

যোছেফে অতি শীঘ্ৰে কামত ধৰিলে আৰু অতি কম সময়ৰ ভিতৰতে নিজকে এজন যোগ্য সহায়কাৰী হিচাপে প্ৰমাণ দিলে। বহুতো আফ্ৰিকান লোকেই ডক্টৰৰ অস্ত্ৰোপচাৰৰ কটা-ছিঙা কামত ইতঃস্তত কৰিছিল। অশিক্ষিত আফ্ৰিকীয় লোকসকলে শৰীৰৰ পৰা ওলোৱা তেজ-পূঁজ ইত্যাদিসমূহ স্পৰ্শ কৰিলে নিজকে কলুষিত হোৱা বুলি ধাৰণা কৰিছিল। কিন্তু যোছেফে এইক্ষেত্ৰৰ লগতে অন্যান্য ক্ষেত্ৰসমূহতো নিজকে আফ্ৰিকীয় লোকৰ চিন্তাধাৰাৰ পৰা ব্যতিক্ৰম হিচাপে প্ৰমাণিত কৰে। যোছেফৰ আটাইতকৈ বিৰক্তিজনক অভ্যাসটো আছিল সি চিকিৎসাৰ বাবে অহা ৰোগীসকলৰ আঘাতপ্ৰাপ্ত তথা বেমাৰ হোৱা অংগসমূহৰ

নাম তাৰ পূৰ্বৰ ৰান্ধনিশালত কাম কৰোতে ব্যৱহাৰ কৰা চহা ঢঙেৰে কৈছিল; যেনে:-

“এই মানুহজনে ছাগলী মঙহৰ দৰে সোঁ-ভৰিত আঘাত পাইছে (This man's right leg mutton hurts him.)” নাইবা “এই মানুহজনৰ বাওঁ তপিনাত বিষ হৈছে।”

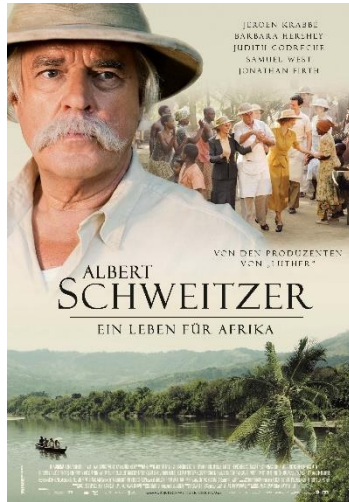
লেম্বেৰেন্স গাওঁখনত ছুইটজাৰ আহি উপস্থিত হৈ কাম কৰাৰ পাছত ঠাইটুকুৰাৰ বহুতো পৰিৱৰ্তন ঘটে। দিনৰ ৮ বাজি ৩০ মিনিট হোৱাৰ লগে লগেই ৰোগীসকলে আহি চিকিৎসালয়ৰ ওচৰত গোটখাই বহি চিকিৎসাৰ কাৰণে অপেক্ষা কৰে। ইয়াৰ লগে লগেই দোভাষী তথা সহায়কাৰী যোছেফে অস্ত্ৰোপচাৰ কক্ষৰ পৰা সাজু হৈ বাহিৰলৈ ওলাই আহি চিকিৎসালয়ত থকা অৱস্থাত মানিব লগীয়া নিয়মাৱলীসমূহ ৰোগীসকলৰ সন্মুখত থিয় হৈ সকলোৱে শুনাকৈ একাদিক্ৰমে চিঞৰি পঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰে-

“ওগাংগাৰ আদেশ; ১)তোমালোকে চিকিৎসালয়ৰ আশে-পাশে থু-খেকাৰ পেলাব নোৱাৰিবা। ২)চিকিৎসাৰ কাৰণে অপেক্ষা কৰি

থকা বাকী ৰোগীসকলে হুলস্থূল তথা ডাঙৰকৈ কথা-বাৰ্তা পতা নিষেধ।

৩)প্রত্যেকেই চিকিৎসা কৰিবলৈ অহাৰ সময়ত এদিনৰ জোখাৰে খাদ্য লৈ আহিবা যিহেতু এদিনতে সকলো ৰোগীকে একেলগে চিকিৎসা কৰাটো সম্ভৱ নহয়।”

যোছেফে প্ৰতিদিনেই উক্ত নিয়মাৱলীখন স্থানীয় ভাষাত প্ৰত্যেককে পঢ়ি শুনাইছিল যাতে ৰোগীসকলে নিজৰ নিজৰ গাঁৱত গৈ

উক্ত নিয়মসমূহৰ কথা ক'ব পাৰে। এজন এজনকৈ ৰোগীসকলে চিকিৎসাৰ কাৰণে চিকিৎসালয়ৰ ডক্টৰৰ কোঠাত প্ৰৱেশ কৰে আৰু দোভাষী যোছেফৰ জৰিয়তে ৰোগীজনে চিকিৎসকৰ আগত নিজৰ ৰোগৰ বিষয়ে বৰ্ণনা দিয়ে।

অন্ধবিশ্বাসী ৰোগীসকলৰ ৰোগৰ বিষয়ে দিয়া বৰ্ণনাত কেতিয়াবা হাস্যকৰ পৰিৱেশৰো সৃষ্টি হৈছিল। যেনে-“মোৰ ভৰিত পোক সোমাইছে বা “মোৰ পেটৰ ভিতৰত কোনো চয়তানে সোমাই অসুবিধা কৰিছে।” ইয়াৰ স্থানীয় লোকসকলে শৰীৰত হোৱা সকলোধৰণৰ

বিষ তথা যন্ত্ৰণাক হয় পোক নাইবা চয়তানৰ পৰা হোৱা বুলি বিশ্বাস কৰিছিল।

ডক্টৰে ৰোগীজনক ভালদৰে পৰীক্ষা কৰাৰ লগতে উপযুক্ত চিকিৎসা প্ৰদান কৰিছিল। লগতে ৰোগীক খাবলৈ ঔষধ আৰু শৰীৰত হোৱা ঘাঁ সমূহত সানিবলৈ মলম দিছিল। দোভাষী যোছেফে কেইবাবাৰো ঔষধ আৰু মলমৰ প্ৰয়োগৰ প্ৰক্ৰিয়াৰ বিষয়ে ৰোগীজনক স্থানীয় ভাষাত বুজাইছিল।

“তুমি বুজি পাইছানে?” যোছেফে জোৰ দি সোধে। “হয় মই বুজি পাইছো!” ৰোগীজনেও দৃঢ়তাৰে উত্তৰ দিয়ে। কিন্তু ঘৰ গৈ পোৱাৰ পাছত ৰোগীয়ে ঔষধ ব্যৱহাৰৰ নিয়মাৱলী পাহৰি এসপ্তাহৰ কাৰণে দিয়া দৰৱ এবাৰতে গিলাৰ লগতে শৰীৰত সানিবলৈ দিয়া মলম সনাৰ পৰিৱৰ্তে খাই থৈ দিয়ে।

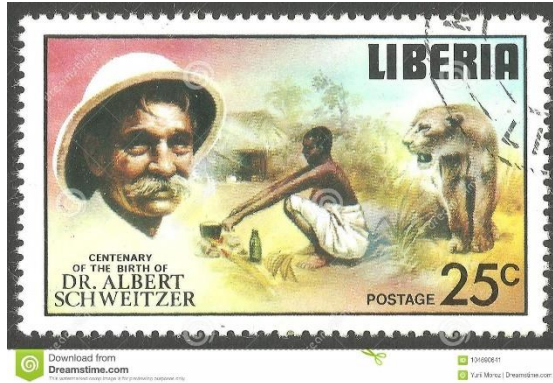
দিনৰ ১২ বাজি ৩০ মিনিট হোৱাৰ পাছত যোছেফে চিকিৎসালয়ৰ কোঠা পৰিষ্কাৰ কৰি বাহিৰলৈ ওলাই আহে আৰু অপেক্ষাৰত অন্য ৰোগী সকলক ডক্টৰে দুপৰীয়া আহাৰ খাবলৈ যোৱাৰ কথা জনায়। ৰোগীসকলেও মূৰ দোৱাই শলাগ লৈ ঘৰৰ পৰা লগত অনা কল খাবলৈ আৰম্ভ কৰে। এই ফলবিধ আফ্ৰিকাৰ স্থানীয় লোকৰ মূখ্য আহাৰ হয়।

ছুইটজাৰেও চিকিৎসালয়ৰ পৰা ওলাই তেওঁৰ সৰু ঘৰটোলৈ গৈ দুপৰীয়াৰ আহাৰ গ্ৰহণ কৰে। আহাৰ গ্ৰহণ কৰি উঠি এঘণ্টা তেওঁ নিজৰ পিয়ানোৰ ওচৰত বহি একান্তমনে তাক বজাবলৈ আৰম্ভ কৰে; যাৰ সুললিত ধ্বনি আফ্ৰিকাৰ স্থানীয় অৰণ্যৰ মাজেদি প্ৰবাহিত হয়।

সাংগীতিক বাদ্যৰ(পিয়ানো) এই ধ্বনিৰ যোগেদিয়েই তেওঁ দিনটোৰ অৱসাদ দূৰ কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰাৰ লগতে নিজকে পুনৰ পৰৱৰ্তী কৰ্মসূচীৰ কাৰণে সজীৱ কৰি তোলে। প্ৰায় ২ বজাৰ লগে লগেই তেওঁ অস্ত্ৰোপচাৰৰ কাম আৰম্ভ কৰে আৰু গধূলি ৬ বজালৈকে বৰ্তাই ৰাখে। আনকি সন্ধ্যা ইমান দেৰিলৈকেও বহু ৰোগী চিকিৎসাৰ কাৰণে অপেক্ষা কৰি থাকে যদিও সূৰ্য্যাস্তৰ পিছত চিকিৎসাৰ যোগান ধৰাটো প্ৰায় অসম্ভৱ হৈ পৰে। যাৰ কাৰণে অনিচ্ছাসত্বেও ৰোগীসকলে চিকিৎসাৰ কাৰণে পিছৰ দিনালৈ অপেক্ষা কৰিবলগীয়া হয়। লেম্প জ্বলাই চিকিৎসা কৰিলেও মহৰ উপদ্ৰৱত তাক বেছি সময় বৰ্তাই ৰখাত অসুবিধাৰ সন্মুখীন হ'বলগীয়া হয়।

আফ্ৰিকাৰ এই জীৱন প্ৰৱাহ মুঠেই সহজ নহয়। দোভাষীৰ সহায়ত আফ্ৰিকীয় লোকৰ

চিকিৎসাৰ ক্ষেত্ৰত বহুসময়ত অসুবিধাৰ সন্মুখীন হ'বলগীয়া হয়। অন্যহাতে ঔষধৰ ক্ষেত্ৰত সুবিধাৰ কাৰনে ডক্টৰে কিছু ঔষধ চিকিৎসা কোঠাতে ৰাখে যদিও বহুসংখ্যক ৰোগীৰ কাৰনে পুনৰ চিকিৎসালয়ৰ পৰা বহুগজ দূৰত নিজৰ ঘৰত থকা ঔষধালয়ৰ পৰা ঔষধ আনিবলগীয়া হয়। সৰু ঘৰটোৰ চালিৰ তলত কাম কৰিবলগীয়া হোৱাৰ উপৰিও বহুসময়ত প্ৰখৰ ৰ'দত থাকিও ৰোগীক চিকিৎসা কৰিবলগীয়া হয়।

ছুটাইজাৰে নিজকে পুৰস্কৃত অনুভৱ কৰে। তেওঁ এইষাৰ কথাও ভালদৰে অনুধাৱন কৰিবলৈ সক্ষম হয় যে তেওঁ আফ্ৰিকীয়বাসীৰ এক ডাঙৰ অভাৱ তথা প্ৰয়োজনীয়তা পূৰ কৰাত সমৰ্থ হৈছে।

(এলবাৰ্ট ছুইটজাৰৰ জন্ম হৈছিল ১৮৭৫ চনৰ ১৪ জানুৱাৰীত। তেওঁ গ্ৰীষ্মাঞ্চল আফ্ৰিকালৈ স্বেচ্ছাই লেমেৰেসলৈ ১৯১৩ চনত তাৰ স্থানীয়

লোকৰ চিকিৎসা সেৱাৰ কাৰনে চাকিৎসালয় খুলিবলৈ গৈছিল। ১৯৫২ চনত তেওঁ চিকিৎসা সেৱা আৰু শান্তিৰ নোবেল পুৰস্কাৰো লাভ কৰিছিল। ১৯৫৬ চনৰ ৪ ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখে লেমেৰেসলতেই এই মহান লোকজনৰ মৃত্যু ঘটে।)

ইমানখিনি কঠিনতা আৰু নিৰাশাৰ সন্মুখীন হৈ কাম কৰিবলগীয়া হোৱা সত্ত্বেও অক্লোপচাৰৰ পিছত ৰোগীসকলে শাৰীৰিক যন্ত্ৰনাৰ পৰা সকাহ পাই উঠি তেওঁলোকৰ মুখত ফুটি উঠা হাহাঁভৰা চেহেৰা দেখি

*****